

tager det alene 10 år at få det nedbragt, og derefter har vi så en gæld på en 700-800 mia. kr., der skal hævles af. Så hvad angår ambitionsniveauet hos regeringen, er det for lavt, i forhold til at man – helt korrekt – mener, at det bør have tredjehøjeste prioritet.

Jeg er også enig med regeringen i, at vækst er en betingelse for, at vi har de her penge, og kan vi få arbejdsløsheden ned på en 4-5 pct., så vil vi jo alle sammen hilse det velkomne.

Så er der spørgsmålet om den gradvise tilbagebetaling fra arbejdsmarkedet, og dér var det jo modigt af statsministeren at turde sige, at folk lader sig pensionere for tidligt, og at vi har nået et gennemsnit nu på 61½ år. Hvis vi alene kunne hæve det gennemsnit til f.eks. 64 år, vil forsørgerbyrden være 3-4 procentpoint lavere i år 2030, som vi nu har valgt at bruge som modelår.

Men hvad er det så, der skal til for at gøre det? Er det, at folk følger lyst til at blive på arbejdsmarkedet, og at de frivilligt gør det, eller er vi også nødt til at bruge nogle politiske redskaber? I Fremskridtspartiet mener vi det sidste. Og det politiske redskab, vi mener man skal bruge, er at erkende, at den efterlønsordning, som vi har indført i Danmark, er for gunstig. Den blev indført med den argumentation, at når vi havde en høj arbejdsløshed, særlig en høj ungdomsarbejdsløshed, kunne vi ikke være bekendt, at der var så mange ældre, der blev på arbejdsmarkedet.

Nu er vi ikke længere i den situation, at vi har den høje ungdomsarbejdsløshed, og derfor gælder de argumenter ikke længere. Og så må vi til at spørge os selv: Kan vi så blive ved med hvert eneste år at lade så mange gå på efterløn?

Jeg må understrege med det samme, at vi ikke lægger op til, at nogle af dem, der er blevet bevilget efterløn, skal miste den, men at man i de kommende år måske er lidt mere kræsen med, hvor mange der bliver sendt på efterløn. Og alene dér kunne vi få et meget stort bidrag til at få gennemført en gradvis tilbagebetaling og få den gennemsnitlige pensionsalder forhøjet.

Så kan vi heller ikke under sådan en debat undgå at komme til at diskutere folks private pensioner, og jeg glædede mig selvfølgelig over, at statsministeren også havde et afsnit om det.

Hvis vi skal være i stand til at honorere de berettigede forventninger og de berettigede højere kvalitetskrav, pensionister vil have om 10, 15 og 20 år, så kan vi ikke klare det over folkepensionen. De aktive pensionister vil ud at rejse, de vil have større og bedre boliger, end

mange pensionister har i dag, og derfor er vi nødt til at stimulere folk til en højere grad af selvpensionering. Det bedste middel hertil er, at folk kan glæde sig over, at de penge, de så har sparet op, også bliver til noget, at disse penge får lov til at yngle. Og da er problemet i disse år, at den høje realrenteafgift er med til at få folk til at miste lysten til at sætte penge til side. Vi kan godt glæde os over, at vi får nogle realrenteafgifter proppet i statskassen i disse år, men hvis konsekvensen er, at lysten til selvpensionering falder, er det altså nogle kedelige penge at få i statskassen, for de kommer så til at mangle i den anden ende, hvor det er statskassen, der må udfylde det hul, folk så vil have i deres private økonomi om 20, 30 og måske 40 år.

Vores budskab og vores ønske med denne debat er, at vi her i 1995 og resten af 1990'erne får startet den politiske proces, der skal til. For når vi snakker om folks pensioneringer, hvad enten det er folkepensionen eller de private suppleringspensioner, så skal sådan noget have lang tid; det tager lang tid at ændre folks holdninger, ændre folks adfærd. Og hvis ikke vi skal ind med kedelige indgreb fra Folketinget, når man opdager, at kassen ikke kan klare det længere, så skylder vi den danske befolkning og fremtidens pensionister, at vi tager fat allerede nu; og det inviterer vi til med denne debat.

Jørn Pedersen (S):

Det er klart Socialdemokratiets holdning, at folkepensionens grundbeløb ligger fast.

Ifølge den seneste befolkningsprognose fra Danmarks Statistik vil der i år 2030 være 240.000 flere ældre – og med ældre mener vi folk over 65 år – i forhold til det, vi kender i dag. Og i den samme periode vil antallet af personer i den erhvervsaktive alder – det er alderen fra 20 til 64 i den statistik – falde en lille smule.

Der er på den baggrund blevet fokuseret på den fremtidige ældreforsørgerbyrde. Det nærmest antydes, at det danske velfærdssamfund er på afgrundens rand på grund af de fremtidige demografiske forskydninger; man er derfor nødt til nøje at vurdere, hvilke forhold der peger i en anden retning.

Der er for det første muligheden for senere tilbagebetaling. I de seneste årtier er det gennemsnitlige tilbagebetalingstidspunkt blevet fremrykket. Højt ledighedsniveau, altså lavkonjunkturer, har været medvirkende dertil. Lavere ledighed vil givetvis påvirke i modsat retning; der vil være brug for kvalificeret arbejdskraft på